

Datum van
inontvangstneming

:

23/09/2016

Zaak C-431/16

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

2 augustus 2016

Verwijzende rechter:

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

11 mei 2016

Verzoekende partijen:

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Verwerende partij:

████████████████████

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Vernietiging van het besluit om de heer ██████████ de aanvulling van 20 % op zijn pensioen bij volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid te ontnemen, omdat hij een ouderdomspensioen uit Zwitserland ontvangt.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

De verwijzende rechter wenst te vernemen of artikel 6, lid 4, van koninklijk besluit 1646/1972 een anticumulatiebepaling is in de zin van verordening (EEG) nr. 1408/71 en verordening (EG) nr. 883/2004, en zo ja, hoe deze bepaling correct moet worden toegepast. De rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek is artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vragen

- a) Moet worden aangenomen dat een nationale regeling als die van artikel 6, lid 4, van koninklijk besluit 1646/1972 van 23 juni 1972, die bepaalt dat de aanvulling van 20 % van de pensioengrondslag voor personen ouder dan 55 jaar die volledig en blijvend ongeschikt zijn verklaard voor de uitoefening van hun reguliere beroep „wordt opgeschort gedurende de periode dat de werknemer arbeid verricht”, een anticumulatiebepaling is in de zin van de artikelen 12, 46 bis, 46 ter en 46 quater van verordening (EEG) nr. 1408/71 en de artikelen 5, 53, 54 en 55 van verordening (EG) nr. 883/2004, rekening houdend met het feit dat het Spaanse Tribunal Supremo heeft geoordeeld dat de in die nationale regeling vastgestelde onverenigbaarheid niet alleen van toepassing is op het verrichten van werk maar ook op de ontvangst van een ouderdomspensioen?
- b) Als de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord, moeten dan artikel 46 bis, lid 3, onder a) van verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 53, lid 3, onder a) van verordening (EG) nr. 883/2004 in die zin worden uitgelegd dat een anticumulatiebepaling enkel kan worden toegepast met betrekking tot de aan de orde zijnde uitkering en een uitkering van een andere lidstaat van de Europese Unie of Zwitserland, wanneer er een nationale wettelijke bepaling bestaat die uitdrukkelijk de onverenigbaarheid vaststelt van socialezekerheidsuitkeringen bij invaliditeit, bij ouderdom of aan nabestaanden, zoals de uitkering die hier aan de orde is, met de uitkeringen of inkomsten die door de begunstigde in het buitenland zijn verkregen? Of kan de anticumulatiebepaling worden toegepast op pensioenen van een andere lidstaat van de Europese Unie of Zwitserland, conform artikel 12 van verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 5 van verordening (EG) nr. 883/2004, ondanks het feit dat er geen uitdrukkelijke bepaling in de wet is opgenomen, maar de nationale rechtspraak een uitlegging hanteert die uitgaat van onverenigbaarheid van de aan de orde zijnde uitkering met een Spaans nationaal ouderdomspensioen?
- c) Als het antwoord op de vorige vraag luidt dat de Spaanse anticumulatiebepaling (met de uitbreiding daarvan via de rechtspraak) kan worden toegepast op de onderhavige zaak, ondanks het feit dat er geen uitdrukkelijke wettelijke bepaling bestaat die uitkeringen of inkomsten in het buitenland in aanmerking neemt, moet dan de aanvulling van 20 % die werknemers krachtens de Spaanse wetgeving inzake de sociale zekerheid ontvangen die volledig en blijvend arbeidsongeschikt zijn verklaard voor de uitoefening van hun reguliere beroep en ouder zijn dan 55 jaar, zoals hierboven beschreven, worden beschouwd als een uitkering van dezelfde aard als of van andere aard dan een ouderdomspensioen van het Zwitserse socialezekerheidsstelsel? Heeft de definitie van de verschillende takken van de sociale zekerheid in artikel 4, lid 1, van verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 883/2004 communautaire

██████████

strekking, of moet de definitie worden gevolgd die in de nationale wetgeving aan elke concrete uitkering is gegeven? Indien de definitie communautaire strekking heeft, moet dan de aanvulling van 20 % van de berekeningsgrondslag van de uitkering voor volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid, welke aanvulling onderwerp is van deze procedure, worden beschouwd als een invaliditeitsuitkering of als een werkloosheidsuitkering? Hierbij moet in aanmerking worden genomen dat de aanvulling op de uitkering wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid voor het reguliere beroep is gebaseerd op de moeilijkheid voor mensen ouder dan 55 jaar om ander werk te vinden, en dat daarom de uitbetaling van deze aanvulling wordt stopgezet wanneer de begunstigde arbeid verricht.

- d) Als beide uitkeringen worden beschouwd als van dezelfde aard en daarbij wordt overwogen dat noch voor de bepaling van het bedrag van de Spaanse arbeidsongeschiktheidsuitkering, noch voor dat van de aanvulling daarop, tijdvakken van pensioenafdracht in een andere lidstaat in aanmerking zijn genomen, moet dan worden aangenomen dat de aanvulling van 20 % van de berekeningsgrondslag van de Spaanse uitkering wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid een uitkering is waarop de anticumulatiebepalingen van toepassing zijn, omdat het bedrag onafhankelijk is van de duur van de tijdvakken van verzekering of wonen, in de zin van artikel 46 ter, [lid 2, onder a)], van verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 54, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 883/2004? Kan de anticumulatiebepaling worden toegepast hoewel deze uitkering niet genoemd wordt in deel D van bijlage IV bij verordening (EEG) nr. 1408/71, noch in bijlage IX bij verordening (EG) nr. 883/2004?
- e) Als de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord, is dan de regel van toepassing van artikel 46 bis, lid 3, onder d), van verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 53, lid 3, onder d), van verordening (EG) nr. 883/2004, die bepaalt dat de Spaanse socialezekerheidsuitkering slechts kan worden verminderd „ten belope van het bedrag van de uitkeringen die verschuldigd zijn krachtens de wetgeving” van de andere staat, in dit geval Zwitserland?
- f) Als beide uitkeringen worden beschouwd als van verschillende aard, en wanneer in aanmerking wordt genomen dat niet vaststaat dat Zwitserland een anticumulatiebepaling toepast, kan dan krachtens artikel 46 quater van verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 55 van verordening (EG) nr. 883/2004 de vermindering in haar geheel worden toegepast op de aanvulling van 20 % van de Spaanse uitkering wegens volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid, of moet de vermindering worden gesplitst of naar verhouding in aanmerking worden genomen? Moet in beide gevallen de maximale vermindering worden toegepast van artikel 46 bis, lid 3, onder d) van verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 53, lid 3, onder d),

van verordening (EG) nr. 883/2004, volgens welke de Spaanse socialezekerheidsuitkering slechts kan worden verminderd „ten belope van het bedrag van de uitkeringen die verschuldigd zijn krachtens de wetgeving” van de andere staat, in dit geval Zwitserland?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen, Luxemburg, 21 juni 1999, artikelen 8 en 20 en bijlage II.

Besluit nr. 1/2012 van 31 maart 2012 van het Gemengd Comité ingesteld krachtens de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen.

Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB 1971, L 149, van 5 juli 1971, blz. 2), artikelen 12, 46 bis, 46 ter en 46 quater.

Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB 2004, L 166, van 30 april 2004, blz. 1), artikelen 5, 53, 54 en 55.

Hof van Justitie

Arrest van 6 oktober 1987, ONTPS/Stefanutti, 197/85, ECLI:EU:C:1987:422

Arrest van 12 februari 1998, Cordelle/Office national des pensions, C-366/96, ECLI:EU:C:1998:57

Arrest van 22 oktober 1998, Office national des pensions/Conti, C-143/97, ECLI:EU:C:1998:501

Arrest van 18 november 1999, Van Coile, C-442/97, ECLI:EU:C:1999:560

Arrest van 18 november 1999, Platbrood, C-161/98, ECLI:EU:C:1999:564

Arrest van 7 maart 2002, Insalaca, C-107/00, ECLI:EU:C:2002:147

Arrest van 7 maart 2013, van den Booren, C-127/11, ECLI:EU:C:2013:140

Arrest van 12 februari 2015, Bouman, C-114/13, ECLI:EU:C:2015:81

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Ley General de la Seguridad Social (algemene wet op de sociale zekerheid), geconsolideerde tekst vastgesteld bij Real Decreto Legislativo (koninklijk wetgevend besluit) 1/1994 van 20 juni 1994 (BOE nr. 154, van 29 juni 1994), artikelen 136-140

Real Decreto (koninklijk decreet) 1646/1972 van 23 juni 1972 ter toepassing van wet 24/1972 van 21 juni 1972 inzake uitkeringen van het algemeen stelsel inzake sociale zekerheid (BOE nr.154, van 28 juni 1972), artikel 6

Arrest van het Tribunal Supremo van 26 januari 2004

Arrest van het Tribunal Supremo van 13 april 2005

Arrest van het Tribunal Superior de Justicia de Asturias van 22 februari 2013

Arrest van het Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León van 23 oktober 2013

Arrest van het Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León van 2 december 2013

Arrest van het Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León van 11 juni 2014

Arrest van het Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León van 9 maart 2016

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 De heer ██████████ geboren op 3 februari 1943, geniet binnen het Spaanse stelsel voor sociale zekerheid een uitkering wegens totale en blijvende arbeidsongeschiktheid voor de uitoefening van het beroep van mijnbouw-elektricien, op grond van een niet-beroepsmatige ziekte. Deze uitkering is hem toegekend bij rechterlijke uitspraak van 3 juni 1998 en werkt terug tot 13 januari 1998. Voor de vaststelling van het recht op die uitkering en van de hoogte ervan is enkel rekening gehouden met de premies die in Spanje waren afgedragen. Omdat deze werknemer ouder was dan 55 jaar is hem een aanvulling toegekend van 20 % op de berekeningsgrondslag van de uitkering (hierna: „aanvulling van 20 %”), welke aanvulling in artikel 6 van Real Decreto 1646/1972 is vastgesteld.
- 2 Bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd ontving ██████████ vanaf 1 maart 2008 een ouderdomspensioen van het Zwitserse socialezekerheidsstelsel. Deze uitkering werd hem toegekend en berekend door, krachtens artikel 46, lid 1, onder a), punt i), van verordening 1408/71, uitsluitend de premies in aanmerking te nemen die deze werknemer aan het Zwitserse socialezekerheidsstelsel had afgedragen, zonder een anticumulatiebepaling toe te passen. Het Zwitserse ouderdomspensioen komt niet voort uit een vrijwillige of vrijwillig voortgezette

verzekering (in welk geval er geen sprake zou zijn van onverenigbaarheid van de uitkeringen) maar uit het verplichte Zwitserse stelsel, waarvan hij tijdens zijn werk in die lidstaat niet kon worden vrijgesteld.

- 3 Op 6 februari 2015 startte het Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) [nationaal instituut voor sociale zekerheid] een herzieningsprocedure ten aanzien van de aanvulling van 20 %; op 24 februari 2015 kwam het tot een besluit waarin het bedrag van de uitkering werd gewijzigd, het recht op de aanvulling van 20 % vanaf 1 februari 2015 werd ingetrokken en de begunstigde werd verzocht om terugbetaling van 17 340,95 EUR met betrekking tot de ontvangen aanvulling van 20 % over de nog niet verjaarde periode (van 1 februari 2011 tot 31 januari 2015). Het besluit van het INSS was gebaseerd op de opvatting dat de aanvulling van 20 % onverenigbaar is met de ontvangst van het Zwitserse ouderdomspensioen.
- 4 De werknemer bestreed het besluit van het INSS bij de Juzgado de lo Social n. 1 de Ponferrada, die op 28 september 2015 uitspraak deed tot vernietiging van het bestreden besluit op grond dat de aanvulling van 20 % niet onverenigbaar is met de ontvangst van het Zwitserse ouderdomspensioen, omdat krachtens artikel 46 bis, lid 3, onder a), van verordening nr. 1408/71 en artikel 53, lid 3, onder a), van verordening nr. 883/2004 de Spaanse wet moet hebben vastgesteld dat bij de vraag of er sprake is van onverenigbaarheid rekening moet worden gehouden met uitkeringen en inkomsten uit het buitenland. Zo'n bepaling bestaat in het Spaanse recht echter niet. Het INSS heeft bij de verwijzende rechter beroep tegen de uitspraak ingesteld.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 Het INSS voert aan dat de rechtspraak van het Tribunal Supremo en eerdere uitspraken van de verwijzende rechter de aanvulling van 20 % als onverenigbaar beschouwen met de ontvangst van een ouderdomspensioen van een andere lidstaat van de Europese Unie of Zwitserland.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 6 In Spanje bestaat de uitkering op grond van volledige en blijvende ongeschiktheid voor de uitoefening van iemands reguliere beroep, uit een levenslang pensioen dat is ingesteld ter bescherming van die werknemers die als gevolg van een ziekte of ongeluk, al dan niet met hun werk verbonden, niet meer geschikt zijn om hun reguliere werkzaamheden te verrichten, maar nog wel het vermogen hebben om andere beroepen uit te oefenen. Daarom is deze uitkering verenigbaar met het werk in andere beroepen dan het beroep waarvoor de arbeidsongeschiktheidsuitkering is toegekend. Wanneer de blijvende arbeidsongeschiktheid zijn oorzaak heeft in een niet-beroepsmatige ziekte, moeten, om recht te hebben op een dergelijke uitkering, gedurende een voorafgaande periode premies zijn afgedragen, met verschillende rekenformules,

██████████

afhankelijk van de leeftijd van de begunstigde op het moment dat de arbeidsongeschiktheid is ontstaan. Het bedrag van de uitkering wordt berekend door een percentage van 55 % toe te passen op een berekeningsgrondslag die, bij een niet-beroepsmatige ziekte, in de periode waarin de uitkering aan de betrokkene is toegekend, overeenkwam met het gemiddelde van de premiegrondslagen over de 96 maanden voorafgaand aan de arbeidsongeschiktheid.

- 7 Artikel 139, lid 2, van de algemene wet op de sociale zekerheid, uitgewerkt in artikel 6, lid 4, van koninklijk besluit 1646/1972, voorziet de aanvulling van 20 % op grond van de bijzondere moeilijkheid voor mensen ouder dan 55 jaar om werk te vinden in een ander beroep dan hetgeen zij steeds hebben uitgeoefend en waarvoor zij volledig en blijvend arbeidsongeschikt zijn verklaard. Daarom is die aanvulling onverenigbaar met het verrichten van ander werk en wordt zij opgeschort gedurende de periode waarin de begunstigde dat andere werk verricht.
- 8 Het Tribunal Supremo heeft verklaard dat de aanvulling van 20 % niet alleen bij het verrichten van ander werk dient te worden opgeschort, maar ook wanneer een ouderdomspensioen wordt genoten van het Spaanse socialezekerheidsstelsel, omdat deze uitkering in de plaats komt van inkomen uit werk. De verwijzende rechter heeft van zijn kant in verschillende uitspraken de onverenigbaarheid uitgesproken van de aanvulling van 20 % met de ontvangst van een door een andere lidstaat van de Europese Unie (Frankrijk) uitgekeerd ouderdomspensioen en ook met de ontvangst van een pensioen uit Zwitserland. Er is geprobeerd dit verschil van inzicht op te lossen door middel van cassatie in het belang der wet, maar het Tribunal Supremo heeft dat beroep niet toegelaten omdat het van oordeel was dat de toepassing [van de onverenigbaarheid] op buitenlandse pensioenen in overeenstemming was met zijn rechtspraak.
- 9 In een ander arrest van de verwijzende rechter zijn echter de anticumulatiebepalingen van de artikelen 46 bis, 46 ter en 46 quater van verordening nr. 1408/71 en de artikelen 53, 54 en 55 van verordening nr. 883/2004 van toepassing verklaard. Daarin werd overwogen dat het maximumbedrag dat van de Spaanse uitkering mag worden afgetrokken vanwege een daarmee onverenigbaar ouderdomspensioen uit een andere lidstaat van de Europese Unie of Zwitserland, het pensioenbedrag is dat door de andere staat is toegekend.
- 10 De uitspraak [van de Juzgado de lo Social n. 1 de Ponferrada] waartegen beroep is ingesteld, is gebaseerd op arresten van het Tribunal Superior de Justicia de Asturias (TSJA) (hooggerechtshof van Asturië), waarin wordt toegepast wat is bepaald in artikel 46 bis, lid 3, onder a), van verordening nr. 1408/71 en artikel 53, lid 3, onder a) van verordening nr. 883/2004, die de specifieke anticumulatiebepalingen bevatten die van toepassing zijn op uitkeringen bij ouderdom, bij invaliditeit en aan nabestaanden, wanneer er sprake is van samenloop van uitkeringen die in de ene lidstaat zijn toegekend, en uitkeringen uit

een andere lidstaat. In het tweede genoemde artikel wordt bepaald dat uitkeringen en inkomsten uit andere lidstaten alleen dan in aanmerking worden genomen, wanneer dat in de nationale wetgeving is vastgesteld. Aangezien de Spaanse wetgeving niet uitdrukkelijk bepaalt dat [de uitkering van de andere lidstaat] onverenigbaar is met de aanvulling van 20 %, overwoog het TSJA dat er geen sprake was van onverenigbaarheid tussen die aanvulling en uitkeringen bij ouderdom, bij invaliditeit en aan nabestaanden, die in een andere lidstaat van de Europese Unie, van de Europese Economische Ruimte of Zwitserland aan de begunstigde zijn toegekend.

- 11 De verwijzende rechter meent dat in de onderhavige zaak twijfel bestaat over de toepassing van het Unierecht. Hij meent dat artikel 6, lid 4, van koninklijk besluit 1646/1972 het karakter vertoont van een anticumulatiebepaling van nationaal recht, omdat daarin wordt bepaald dat de aanvulling van 20 % vervalt bij samenloop van die uitkering met het verrichten van werk. Deze onverenigbaarheid heeft het Tribunal Supremo in zijn rechtspraak uitgebreid tot de ontvangst van een ouderdomspensioen. In die zin zou het criterium van het Hof moeten leiden tot de conclusie dat die bepaling, en de ruimere uitlegging die het Tribunal Supremo daaraan geeft, een anticumulatiebepaling is.
- 12 In dat geval lijkt het zo te zijn dat die bepaling en de ruimere uitlegging niet toegepast zouden moeten worden op werk dat is verricht, of een uitkering die is verkregen, in een andere lidstaat van de Europese Unie, de Europese Economische Ruimte of Zwitserland, omdat er geen formele wet bestaat die uitdrukkelijk de onverenigbaarheid uitbreidt tot werk of uitkeringen in het buitenland. Als dat zo is, dan zou het beroep van het INSS moeten worden afgewezen en zou de werknemer de uitkering volledig kunnen ontvangen.
- 13 Als echter de anticumulatiebepaling wél van toepassing is op buitenlandse uitkeringen en werk, ondanks het feit dat er geen uitdrukkelijke wettelijke regeling voor bestaat, dan zou de beslissing in deze zaak afhangen van de vraag of de Spaanse en de Zwitserse uitkering al dan niet worden beschouwd als uitkeringen van dezelfde aard in de zin van artikel 46 bis, lid 1, van verordening nr. 1408/71 en artikel 53, lid 1, van nr. verordening 883/2004. In beginsel lijken het uitkeringen van dezelfde aard te zijn, omdat zij bescherming bieden bij invaliditeit, bij ouderdom en voor nabestaanden (in het ene geval bij blijvende arbeidsongeschiktheid en in het andere geval bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd). De uitkeringen vloeien verder voort uit tijdvakken van premieafdracht en verzekering van dezelfde persoon, hoewel de betrokken tijdvakken verschillend zijn. Zij zouden niet van dezelfde aard zijn wanneer de premie in de verzekeringstijdvakken door verschillende personen zou zijn afgedragen, zoals gerechtigden van een overlevingspensioen die op persoonlijke titel recht hebben op een ouderdomspensioen, maar dat is hier niet het geval. Ook zouden de uitkeringen niet van dezelfde aard zijn als de ene uitkering een uitkering bij invaliditeit, bij ouderdom of aan nabestaanden zou zijn, en de andere een uitkering op grond van een ander verzekerd risico, wanneer bijvoorbeeld

██████████

wordt geoordeeld dat de aanvulling van 20 % verband houdt met het risico van werkloosheid. In elk geval kan de indeling van de uitkeringen in de verschillende takken van sociale zekerheid in het Unierecht anders zijn dan die in het nationale recht, zodat het niet duidelijk is of de aanvulling van 20 % in de zin van de Europese verordeningen betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels het karakter heeft van een uitkering bij blijvende arbeidsongeschiktheid of van een uitkering bij werkloosheid. In het eerste geval zou de aanvulling van 20 % van dezelfde aard zijn als het Zwitserse ouderdomspensioen, in het tweede geval niet.

- 14 Als beide betrokken uitkeringen worden beschouwd als van dezelfde aard, dan moet in aanmerking worden genomen dat bij de Spaanse uitkering de hoogte ervan niet afhangt van de lengte van het vervulde tijdvak van verzekering, hoewel een bepaalde periode van premieafdracht wordt vereist om recht op die uitkering te hebben. Daarom zouden de anticumulatiebepalingen van artikel 46 ter van verordening nr. 1408/71 en artikel 54 van verordening nr. 883/2004 van toepassing zijn, maar de betrokken uitkering wordt niet uitdrukkelijk genoemd in deel D van bijlage IV bij verordening nr. 1408/71, noch in bijlage IX bij verordening nr. 883/2004. Als de lijst in de beide bijlagen als een limitatieve opsomming, en niet enkel als voorbeelden wordt beschouwd, moet het beroep van het INSS worden afgewezen, omdat de anticumulatiebepaling niet van toepassing is.
- 15 In het geval de anticumulatiebepaling van toepassing wordt geacht en de beide uitkeringen worden beschouwd als van dezelfde aard, hoewel de Spaanse uitkering niet in de bijlagen bij de verordeningen wordt genoemd, zou het beroep van het INSS moeten worden toegewezen, maar slechts gedeeltelijk, omdat er een maximumbedrag is, dat niet mag worden overschreden, waarmee de uitkering mag worden verminderd, namelijk het bedrag van het Zwitserse ouderdomspensioen [artikel 46 bis, lid 3, onder d), van verordening nr. 1408/71 en artikel 53, lid 3, onder d), van verordening nr. 883/2004].
- 16 Als het Hof ten slotte zou menen dat het Zwitserse ouderdomspensioen en de Spaanse aanvulling van 20 % niet van dezelfde aard zijn, omdat de laatstgenoemde uitkering gebonden is aan het risico van werkloosheid, zou er onverenigbaarheid bestaan. Gegeven het feit dat niet vaststaat dat Zwitserland kortingsbepalingen toepast, zou de vermindering in haar totaliteit moeten worden toegepast op de Spaanse aanvulling (artikel 46 quater van verordening nr. 1408/71 en artikel 55 van verordening nr. 883/2004), maar maximaal ten belope van het bedrag van het Zwitserse ouderdomspensioen [artikel 46 bis, lid 3, onder d), van verordening nr. 1408/71 en artikel 53, lid 3, onder d), van verordening nr. 883/2004].